

Mons ✖ Karolina
Kallentoft

**TEMNOTA
KRÁČA
LESOM**

TÍ, KTORÍ UVERIA, BUDÚ ZACHRÁNENÍ

IKAR

TEMNOTA KRÁČA LESOM

Mons ✕ Karolina
Kallentoft

TEMNOTA KRÁČA LESOM

Preložil Filip Gunda

IKAR

Mons Kallentoft, Karolina Kallentoft
MÖRKRET FALLER ÖVER SKOGEN

Copyright © Mons Kallentoft & Karolina Kallentoft 2025
Published by agreement with Paloma Agency
Translation © 2026 by Filip Gunda
Cover design: Niklas Lindblad, mgd.nu
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Zo švédskeho originálu Mörkret faller över skogen
(Norstedts Förlagsgrupp AB, Stockholm, 2025)
preložil Filip Gunda.
Redakčná úprava Katarína Zitová
Jazyková korektúra Zuzana Kolačanová
Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 719. publikáciu v elektronickej podobe..
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava

IKAR, a.s. Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0737-6

SMÅLANDSKÁ VYSOČINA

August 2019

Prvý diel

Videl som nové nebo a novú zem.

Zjavenie apoštola Jána, 21, 1 – 7

Prológ

Nôž pára brušnú dutinu. Alebo jeho brucho trhajú tesáky? Mladý muž nechápe, čo sa deje. Kričí od bolesti, zatiaľ čo z neho vytrhávajú život. Bôľne vzlyká, keď mu vytrhávajú vnútornosti z brušnej dutiny. Mladík kričí veľmi hlboko v lese. Nikto nemôže počuť jeho krik. Len zvieratá, tým je však jeho krik ľahostajný. Z celej sily ho udriem do zátylku. Mladík neprestáva kričať. Ozvena jeho revu plynie lesom a časom. Smeruje ku všetkým dušiam v lese, k živým i mŕtvym.

Stojím vedľa tela, pokrýva ma krv. Hľadím do neba. Kto som? Som bytosť. Človek či zviera? Alebo čosi úplne iné? Zabíjam. Pretože musím. Musím neustále zabíjať, kým nedosiahnem to, prečo som tu.

Vykroč so mnou v ústrety smrti.

Vykroč so mnou v ústrety temnote, keď kráča lesom.

1.

Pondelok 13. augusta

Očné bielka pretkané červenými žilkami horia studeným plameňom okolo veľkých, prázdnych zreníc. Vpíjajú do seba Alexandrov pohľad. Akoby ho priťahovalo neviditeľné silové pole a chcelo ho vtiahnuť do jazierka. Dolu k hlave koňa, čo sa pohojdáva na pokojnej hladine. Telo koňa nevidno. Je skryté v hĺbke jazierka a taktiež zahalené hrivou, ktorá v temnej vode pripomína čiernu, vznášajúcu sa riasu.

Alexander sa obzrie okolo seba. Obklopuje ho borovico-vý les. Stojí na krátkom môle obrastenom machom. Okolo malého jazierka, ktoré leží kdesi v kraji Småland, vytvárajú vysoké kmene stromov akúsi oltárnu sieň. Alexander nevie, kde presne sa nachádza. Ako zastupujúci šéf policajnej stanice v Nässjö jednoducho prijal telefonické hlásenie. GPS navigácia ho doviedla až sem. Názvy dedín mu nič nehovoria.

Ako sa sem vlastne dostal? Toto všetko mu je na míle vzdialené.

Nič podobné nikdy predtým nevidel.

Zdá sa mu, že kôň lapá po dychu, hoci jeho srdce už nebije. Hlava pláva v jazere, oči akoby ho na niečo vyzývali, chceli mu niečo povedať. Takmer ako oči človeka, no nie celkom. Možno oči kentaura.

Alexander upiera zrak na temné stromy. Nehýbe sa tam niečo? Čosi svetlé? Zmizne to medzi kmeňmi vysokých stromov. Určite to bol nejaký vták. Pohľad mu zabľúdi na-

hor, pozdĺž kmeňov borovíc, ktoré tvoria pomyselnú oltárnu sieň. Myslí na ich odraz v jazierku. Ustúpi o krok dozadu, aby nestratil rovnováhu.

Zapotáca sa, akoby z konských očí s červenými žilkami vyžarovala magická energia, ktorá ho chce stiahnuť do hĺbín jazierka.

Aby nepadol, spraví ešte jeden krok. Stojí na okraji móla.
Znovu nadobudne rovnováhu.

Prstami si prehrabne tmavé vlasy.

Kentauri. Bytosti z legiend. Uštipne sa nad koreňom nosa.

V jeho domovskej štvrti Jakobsberg v Štokholme nič podobné neexistuje, takisto ani na ostrove Kungsholmen. Ani v lesoch Smålandu to nebude inak.

2.

Podrážky gumených čižiem s praskotom drviva suchú čečinu.
„Strašné sucho, hrozné sucho.“

Noemi dnes nenájde žiadne hríby ani lesné plody. Pozná také miesta. Po lete bez dažďa sú však všetky úplne vysušené. Dolu pri močarisku a pri potoku rastú len paprade a prasličky. Tiež malé a útle blyskáče, avšak nič vhodné na jedenie. Tento rok nevidela ani moruše. Možno ich požrali srny.

Za skorých ranných hodín ich letmo vídava za domom na okraji lesa. Takmer sa jej zdá, že dokáže rozoznať tlkot srdca malých srňat. Keby sa tak zjavila nejaká bytosť, ktorá by nad nimi bdela a ochránila ich neskôr počas jesene pred poľovníkmi.

Srny lákajú do lesa dravce.

Raz videla rysi. Len nehybne stál a hľadel na ňu spomedzi dvoch borovíc. Akoby vstúpila do lesa, ktorý jej nepatrí. Potom sa nehlučne stratil medzi stromami. Už dvadsaťpäť rokov tu nevidela žiadneho vlka. Vlci sa však vrátia, už čoskoro. Vystúpia z povestí. Človek len letmo zazrie vlka, ako odnáša v papuli dieťa, aby ho neskôr nemilosrdne roztrhal na kusy. Tak to vraj vlci robievali kedysi dávno.

Videla v tomto lese už toľko vecí.

Vie, kde je brloh starého lišiaka. Takisto vie, kde má jazvec svoju noru. Tie veľké diery v zemi sa nedajú s ničím pomyliť. Diviaky vidí väčšinou skoro ráno. Občas zbadá losa

a vysokú zver. Stoja dolu pri močarisku a vetria v rannom opare. Hneď potom, ako v ňom zhasnú bludičky.

Niečo pred ňou zašuchoce medzi stromami. Vyletí vták.

Možno drozd. Alebo sojka. S pleskotom krídel zmizne medzi korunami stromov.

Noemi zastane, rozhostí sa ticho.

Široké kmene borovíc tu nestoja nahusto pri sebe. V priestore medzi nimi sa objavia aj vysoké brezy a jelše. Lúče slnka sa predierajú lístím. Už dávno vypili rannú rosu. V lúčoch svetla vidí, ako sa vo vzduchu vznášajú mušky a semienka rastlín.

Už musí byť skoro desať hodín. Vyhrnie si rukáv na pletenom kabátiku. Čas súhlasí. Náramkové hodinky vlastne vôbec nepotrebuje.

Znovu vykročí. Vetvičky pod podrážkami gumákov praskajú pri každom kroku. Zopár sa ich zachytí v rozstrapkanej obrube šiat.

Kráča po ceste, ktorá bola kedysi dávno spevnená. Sediaci tadiaľto jazdili na traktore, keď bolo treba po veľkej búrke odviezť popadané stromy. Kráča striedavo po oboch stopách od kolies, aby ostali rovnako vyjazdené.

Na niektorých miestach je cesta takmer úplne zarastená. Dnes sa však na tejto ceste s dvoma brázdami čosi zmenilo. Nedávno po nej niekto prešiel. Traktor to nebol, stopa na to nie je dosť široká. Len pred krátkym časom však tadiaľto prešlo nejaké vozidlo, takže sú brázdy celkom zreteľné.

Kráča ďalej po ceste. Je zvedavá, ako ďaleko auto zašlo do lesa. Či je ešte stále tam.

Medzi kmeňmi stromov zazrie šopu. Sivé drevené steny s odlupujúcou sa farbou. Asfaltová strešná krytina, cez ktorú zateká. Ľudia šopu kedysi používali pri zbere lesných plodov ako úkryt pred dažďom. Poľovnícky spolok ju tiež využíval, aj keď len sporadicky. Väčšinou ju však používala

ona sama. Pôda tu nikdy nemenila vlastníkov. Keďže vlastník už zostarol, prevzala na seba jeho úlohu.

Pomaly sa blíži k šope.

Žiadne auto nevidieť.

Zrakom hľadá nejaký pohyb. Zastane. Sluchom sa snaží zachytiť nejaký neznámy zvuk. Nepočuje nič, len praskanie lesa. Ten zvuk však pozná rovnako dobre ako tlkot vlastného srdca. Tep sa jej zrýchli ako vystrašenej srne.

„Viem, že som tu sama,“ zašepká. Mala by tu byť sama. Podíde k šope. Váhavo zájde za roh.

Zrazu ho zbadá.

Pred malou búdou leží mladík, napoly zahrabaný do zeme. Leží na bruchu, tvár nevidieť. Oblečenie má zašpinené od hlíny a krvi. Niečo mu ohlodalo alebo rozhrýzlo bedrá, v ktorých má otvorenú ranu.

3.

Sofia sleduje pohľadom miesto, odkiaľ prichádza zvuk. Šum vzniká vtedy, keď sa vietor oprie do vysokých briez na hranici pozemku. Pokračuje do hájika, v ktorom sa končí chodník. Hlucho zašuchoce v kroví. Pred ním rastú vysoké trebuľky spolu s fialovými a ružovými kyprinami. Šum sa zmení na zaburácanie, čierne kavky so škrekotom odlietajú z konárov. Konáre briez sa ohnú, lístočky zašumia. Následne zvuk letí ďalej k vzdialenejším domom na ulici Solavägen.

Prúd vetra dorazí až k jabloni. Najprv jej nad hlavou iba roztrasie suché listy na konároch. Zrazu však neviditeľná sila uvedie do pohybu všetky listy a rozkýva aj niektoré zrelé jablká.

Sofia si položí ruky na bruško.

Chcela by sa spýtať dieťaťa, či tiež počuje šum vetra. Dieťa však spokojne odpočíva, vnútri nič nepočuje.

Nakloní sa dozadu, operadlo záhradnej stoličky sa prehne. Čo ak ten hukot existuje len v jej hlave?

Sofia pozrie na mamu. Sedí hneď vedľa na rovnakej záhradnej stoličke. Začula to tiež?

Áno, Helena pokrúti hlavou. Položí ruku na operadlo a trochu sa nadvihne, aby lepšie videla na hustý borovicový les za brezami a krovínami. Hukot však rýchlo zanikne. Nezdá sa, že by letel ďalej, skôr akoby sa v niečom

rozptýlil. Mama zdvihne lyžičku a zamieša ňou chladnúcu kávu.

Fajn, takže mi nešibe, pomyslí si Sofia.

Sofiine citlivé uši vnímajú cinkanie lyžičky ako nepríjemne vysoký zvuk. To kvôli tehotenstvu. Nič však nepovie, nechce pôsobiť ufnukane. Mama sa nikdy nestážovala, ani ona sa nebude.

Mama má na sebe čierne slnečné okuliare. Dobre ladia s jej jemne prúžkovaným kostýmom. Blond ofina akoby rámcovala ostrý nos a vysoké líčne kosti. Sofia si rukami prečese unavené pramene svetlých vlasov. Potiahne a jeden chumáč jej zostane v ruke. Z maminho výrazu tváre za slnečnými okuliarmi sa snaží vyčítať, aký je jej názor na takýto úpadok.

Sme rovnaké, pomyslí si. Keď sú mamine pekné vrásky prekryté ofinou a slnečnými okuliarmi, nevyzerá omnoho staršie odo mňa. Mama zdedila výšku a ostré črty po starom otcovi. Moje črty sú jemnejšie, určite ich mám po otcovi.

Nech už je to ktokoľvek.

Mama sedí otočená chrbtom k domu, smerom k čiernej Toyote SUV, ktorú zaparkovala pred brámkou hneď vedľa Sofiinej červenej škodovky. Akoby sa bála, že zmizne, ak ju nebude mať na očiach. Veď sú predsa tu, na dôverne známej ulici Nyponstigen, v malej bezpečnej dedine Ormaryd. Za nimi stojí žltý tehlový dom, v ktorom kedysi strávila niekoľko rokov. Zdá sa, že mama sa o Sofiine vlasy vôbec nezaujíma. Ani o jej ojazdenú škodovku. Kúpila ju potom, ako predali nové strieborné Audi. Obidvaja s Alexom totiž potrebovali vlastné auto.

Namiesto toho mama zdvihne obočie až tak, že sa jeho hnedé oblúky zjavia nad slnečnými okuliarmi. Odpije si z kávy.

„Naozaj si chceš nechať Holgerov záhradný nábytok?“
Holger.

Vždy volala starého otca krstným menom. Zvykne tiež zdôrazňovať, že Sofia ju má volať Helena. Akoby rodič bol rodičom len dovtedy, kým nie sú deti dosť staré na to, aby sa o seba vedeli postarať.

„Mám ho rada,“ odvetí Sofia. „Pripomína mi to časy, keď som bola malá a so starým otcom sme každé leto pili džús.“ Opäť si položí ruky na bruško. „Chcem ho natrieť nejakou peknou vintage farbou. Povedzme tyrkysovou. Teraz to však nezvládnem.“

Mama si zloží slnečné okuliare. Má tmavozelené, takmer čierne oči. Zadíva sa Sofii do očí, trochu nakloní hlavu nabok.

„Vôbec nie je podstatné, či budete mať nanovo vymaľované a upratané. Radšej myslí na dieťa. Hlavne, aby bolo zdravé a cítilo sa tam vnútri dobre.“

Mamin hlas znie mierne. Potom si opäť založí slnečné okuliare.

Cíti bolesti v krížoch. Celé leto bolo teplo, ani dnes to nie je inak. Po temene jej stekajú kvapky potu. Minulú jar Sofia vnímala u svojich tehotných priateľiek akési nadšenie, ktoré si však u nej akosi dávalo načas.

„Neustále som unavená. Keď nemám čo robiť, tak som zasa nepokojná. Začínam chápať, prečo si odišla z domu tak skoro.“ Zahryzne si do pery. Nakoniec sa predsa len sťažuje. Ukrývajú slnečné okuliare iný výraz ako pred chvíľou? Nič nevidno. Mama však znovu nakloní hlavu na stranu.

„Neznepokojuj sa,“ povie. „Oddýchni si, prečítaj si nejakú knihu. Viem, že ti chýba Štokholm. My dve však nie sme rovnaké.“ Znovu si zloží slnečné okuliare a posunie si ich nahor do vlasov. S úsmevom povie: „Keď ste sa sem presťahovali, bolo to pre dieťa to najlepšie rozhodnutie. Všetko má svoj zmysel, uvidíš.“

4.

Koniar Svante Torsson stojí vedľa Alexandra na móle. Snaží sa nedívať na hlavu koňa. Sedliak zalarmoval miestnu políciu v Nässjö približne pred hodinou. Alexander mal k dispozícii len jedinú vyšetrovatelku, kriminálnu komisárku Lindu Hjärneovú. Oznámil jej, že si záležitosť vezme na starosť.

Trvalo to poriadnu chvíľu, kým sa dostal až k jazeru, hoci statok nebol od Ormarydu až tak ďaleko. Keď tu všetko dokončí, možno po návrate ešte u nich doma zastihne svokru. Esemesku od Sofie si všimol ešte v aute. Jej matka je u nej na neohlásenej návšteve.

Torssonove plecيا sa hrbia pod károvanou flanelovou košeľou. Neforemné džínsy len zvyšujú dojem skleslosti. Napriek všetkému stále pôsobí ako statný muž.

Alexander sa naňho pozrie. Akoby si ten koniar ani nevšimol, že som pred chvíľou skoro spadol do jazera. Zjavne ho neznepokojujú žiadne magické bytosti, zhodnotí si ticho pre seba.

„Vidíte tú ranu?“ spýta sa sedliak a ukáže na bod nad okom koňa.

„Áno,“ odpovie Alexander.

Malá preliačina s červenou, zaschnutou krvou. Kúsok vedľa sa tesne pod hladinou vznáša koniec hrubého lana. Na hladine sa od neho čeria malé vlnky. Sleduje pohľadom lano až ku koňovi. Okolo krku má akoby stiahnutú slučku.

Kôň je priviazaný k niečomu na dne jazera. Ku dnu ho ťahá nejaká záťaž. Kôň naňho hľadí mŕtvymi očami.

Alexander poťažká mobil v ruke. Má zavolať záchranárov? Veterinára? Zdochlinu treba nejakým spôsobom vytiahnuť.

Čupne si a ponorí ruku do vody. Je síce trochu bahnistá, ale príjemne teplá. Rozhodne teplejšia než v jazere Sjunarydssjön. Na hladine vidí svoj odraz. Široká tvár, čierne vlnité vlasy. Rovný nos má po čilskom otcovi. Širokú Alexandrovu tvár však harmonicky dopĺňa svetlejšia pokožka a jemnejšie rysy, za čo vďačí svojej matke.

Alejandro, zaznie v jeho mysli otcov hlas. *Alejandro!*

Na toto meno nikdy nereagoval. Tváril sa, že nepočuje, kým ho otec neoslovil menom, pre ktoré sa sám rozhodol. Alexander.

„Presne takto som ho našiel,“ povie Torsson. „V noci sa stratil z ohrady. Boy je ťažný kôň, nie jazdecký. Nikdy by nepreskočil cez ohradu.“

„Vždy má okolo krku lano?“

Sedliak sa naňho dotknuto zahľadí.

„Nie, nikdy svoje kone neuväzujem.“

Alexander vstane. Napchá si mobil do náprsného vrecka džínsovej bundy a odloží si ho tam. Potom si odopne podpazušné puzdro s glockom. Sedliak sa pozrie na zbraň, no nezdá sa, že by naňho urobila nejaký zvláštny dojem.

Alexander si vyzlečie bundu, vyzuje si tenisky. Stiahne si džínsy aj ponožky, rozopne a vyzlečie košeľu.

Chvíľu stojí v boxerkách na okraji móla. Nadychuje sa. Vzduch vonia borovicovým ihličím, v pozadí cítiť zápach hniloby. V aute bolo teplejšie než tu. Akoby voda jazierka spolu s borovicami naokolo vytvárala vlastnú mikroklímu, ktorá nepodlieha bežným zákonitostiam.

Ponorí sa pod hladinu. Do úst sa mu naberie trochu sladkej vody. V ústach zacíti ostrú kovovú pachuť kalu. Na

koži vníma chladný dotyk vody. Pláva ďalej smerom k telu koňa. Nahmatá ho poslepiacky.

Telo zvieratá je chladnejšie než voda, pripomína mu špongiu. Na rukách zacíti drsnú sršť. Krátke chlpy sa mu klížu medzi prstami. Vynorí sa, vytrasie si z vlasov vodu. Neďaleko stále vidí oči koňa, pretkané červenými žilkami. Zrazu však miesto nich uvidí oči človeka, mŕtve a naširoko otvorené. Rozbitá lebka leží na lesklom asfalte neďaleko odtiaľto, na jednom predmestí severne od Štokholmu. Zdá sa mu, akoby sa to všetko odohralo v inom živote.

Nemysli na to, pripomína si v duchu. Presne kvôli tomu si prišiel až sem, do smálandských lesov. Aby si všetko staré nechal za sebou. Vzchop sa, Alexander.

Ohmatá lano. Od krku sa ťahá ďalej pozdĺž tela. Zdá sa, že smeruje ku dnu. Alexander sa zhlboka nadýchne a ponára sa popri lane nadol. Hrubé lano zvierá v pästiach, rúčku je po ňom hlbšie a hlbšie.

Dolu je všetko temné. Voda je kalná a je tu málo svetla. Ponára sa čoraz hlbšie. Až takmer na dne zistí, že lano je omotané okolo zadných kopýt. Takže ho na dne pravdepodobne drží nejaká záťaž. Niečo okrúhle, tvrdé a kovové.

Pustí lano, znovu vypláva na hladinu. Zhlboka sa nadýchne.

Znovu prerúčkuje nadol. Jasne hmatom rozozná, že na lano sú priviazané závažia. Dva ťažké kotúče z činky, každý z nich má asi dvadsaťpäť kíľ. Zdá sa, že sú priviazané lodným uzlom. Vynorí sa na hladinu, zhlboka sa nadýchne. Na hlavu mŕtveho koňa ani nepozrie. Pláva k mólu.

Vylezie z vody.

Svante Torsson naňho uprene hľadí s otázkou v očiach. „Nejaký bastard vám utopil koňa,“ povie Alexander.

5.

Sofia si položí ruky na operadlo záhradnej stoličky a navdihne sa. Vážim už za dvoch, pomyslí si. Potom vstane.

Pozrie na mamu. Má zvráštené obočie, nad okrajom slnečných okuliarov vidno dve vrásky.

„Nejdeš dnu?“ opýta sa.

„Určite to tam aj s vaším nábytkom máte všetko pekne zariadené. Avšak vieš aj to, že tento dom nemám rada.“

Vnútro domu jej pripomína babičku, pomyslí si Sofia. Mama určite počuje šepot spomienok. Možno ten šepot v uzavretom priestore domu znie až príliš hlasno.

„Musím už ísť, ak mám do Göteborgu doraziť v rozumnom čase,“ dodá.

„Prosím, sprav to kvôli mne. Potom, čo sa dieťa narodí, sem musí chodiť častejšie. Mohla by si tu zostať aspoň na pár dní, aby si mohla spoznať vnúča. To predsa chceš, nie?“

Sofia len nerada mamu o niečo prosí. Vie, že ak raz Helena povie nie, znamená to nie. Vždy to tak bolo. Aj keď bola Sofia malá, nič na tom nedokázal zmeniť ani všetok jej krik a protesty.

Mama je však celkom iná, keď je s ňou Alex. Bola by rada, keby tu bol s ňou aj teraz. Zdá sa, akoby skrátka nevedela čeliť jeho rozhodnej, tichej neústupnosti. Bol taký už vtedy, keď sa zoznámili. Po tej udalosti v Štokholme sa však zmenil, bol ešte mlčanlivejší než predtým.

Slnko zájde za oblak. Už nesvieti tak jasne, skôr pôsobí znepokojivo a pochmúrne.

„*All right*,“ vzdychne mama z ničoho nič. S prekvapujúcou ľahkosťou vstane zo stoličky. „Len narýchlo nakuknem dnu. Bolo by fajn zistiť, ako ste to všetko zvládli.“

Sofia prejde bosými nohami cez kuchyňu. Pod nohami cíti široké neohobľované parkety. Ešte ich nestihli obrúsiť. Alex hovorí, že to naprávi, len čo sa dostane k brúske.

„Strhli sme linoleum v kuchyni a zbúrali stenu, ktorá oddeľovala jedáleň. Pôsobí to priestornejšie a je tu aj viac svetla. Čo by na to povedal starý otec? Čo myslíš?“

„Starý otec už nemá na nič žiadny názor. To predsa vieš.“

„Ale čo si myslíš ty?“

„Je to lepšie, celkom určite.“

Sofia sa snaží zachytiť mamin výraz tváre, no tá je k nej otočená chrbtom. Treba tu porobiť ešte veľa vecí. Treba vymaľovať. Špáry medzi stenami a podlahou taktiež treba opraviť.

Mama si posunie na pleci čiernu kabelku. Pozlátené logo Yves Saint Laurent sa zatrblieta. Mama pracuje v konzultačnej spoločnosti. Sofia však nevie, či sa firme darí. Očividne áno, takáto kabelka stojí minimálne tridsaťtisíc švédskych korún. Ak je pravá. Mama sa však vždy uspokojí len s tým najlepším. Sofiina kabelka je lacnejšia a zároveň nenápadnejšia. Vkus na značkové veci však určite zdedila po mame. Dokonca aj kariéru v oblasti PR má po nej. Vybrala si ju preto, že jej chcela zaimponovať? Dostať jej požehnanie? Sama nevie. Jej mozog, zatemnený tehotenstvom, nedokáže pochopiť množstvo vecí. Napríklad to, prečo je mama taká, aká je. Jedno je isté. Jej kabelka Martin Margiela stále leží zabalená v sťahovacej krabici v skrini. Odkedy sa sem na jar presťahovali, nepoužila ju ani raz.

Domnieva sa, že maminej firme sa určite nedarí tak dobre ako kedysi. Keď Sofia dostala výpoveď a spolu s Ale-